

NILSSON, CHRISTINA

**Fullständig upplysning öfver sorgespelet
den 23 sept. 1885 : (Ett Christina-Nilsson-
minne.) [Rubr.]**

Stockholm
1885

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

NILSSON, CHR.]

Miss
Herrings
(Pn)

Paul
Moray
1885

Fullständig upplysning öfver

SORGESPELET

den 23 September 1885.

(Ett Christina-Nilsson-ränne.)

Christina Nilsson, som tjugat millioner och blifvit öfverhöjd med blommor och guld, hon kom hit för att elda och lifva med sin sköna sång, och nekas kan ej, att hennes sångstämman är förträfflig. Men huru hon sjöng och huru hon eldade, så blef slutet på visan sorgligare än både hon sjelf och andra kunnat drömma om.

* * *

Vid sin hitkomst lofvade divan att sjunga gratis för publiken efter sin sista konsert; det var ju mycket snällt

fast ej så upppoffrande, ty inte tar väl hon någon skada af en liten stump mer eller mindre och hon höll sitt löfte och sjöng, ej blott efter sista konserten, utan äfven efter de två föregående, hon sjöng från balkongen å Grand hotel, och der nedanför stod folkmassan andäktigt lyssnande, om den också ingenting hörde, så qvittar ju det lika, det var Christina Nilsson som sjöng. Det gick bra de två första aftnarne, och lite hvar hade förstas hört Christina Nilsson.

* * *

Men kom så hennes tredje konsert-
qväll. Hon sjöng i Musikaliska aka-
demiens stora hörsal, kanske bättre
än någon af de föregående qvällarne.
Publiken var berusad och dyrbara
buketter regnade öfver den verldsbe-
kanta sångerskan. Med glada och
tacksamma känslor emottog divan den
hyllning, som henne egnades och återfor
under folkmassans jubel till Grand
hotel.

* * *

Här hade förut samlat sig en väl-
dig människomassa som naturligtvis
väntade få höra sången. Tillström-
ningen af folk var öfvermåttan stor
och massan växte med hvarje minut.
De stodo slutligen packade som sillar
och ingen möjlighet fanns att röra
hvarken armar eller ben.

Aldrig hafva vi sett en sådan folk-
trängsel i Stockholm. Ändock är det
en ganska fri och stor plats med
många utmynningar, så man tycker
att utrymme ej borde saknas; men
detta oakadt blefvo de vid Blasie-
holmskajen liggande båtarne öfverla-
stade med människor. Polisstyrkan
var till en början så obetydlig, att
ordningen på intet sätt kunde upp-
rätthållas. Under sjelfva gratiskon-
serten förekommo en hel mängd trä-
kigheter och bråkigheter; man hade
att välja mellan att bli ihjelklämd
eller knuffad i sjön.

* * *

Christina Nilsson-konserterna dessa
lysande tillställningar för en med god
kassa försedd publik, fick ett ohyggligt
slut genom den förfärliga olyckshändelse
som inträffade i går, i det ej mindre än
18 personer blefvo dödade och 29 svårt

skadade. Hvem skall man rättvisligen
tillskrifva denna i vårt land ensamt
stående katastrof! Inte sångerskan,
fastän hon är en ofrivillig orsak dertill,
ty hade hon ej varit så generös och
lofvat sjunga på en viss dag, så hade
ej en så ofantlig människomassa in-
funnit sig. Men de man i främsta
rummet måste tillvita är vår dråpliga
ordningsmakt, som var nog tanklös
och liknöjd för allmänhetens lif och
lemmar, att den ej hade vett och vilja
att vidtaga åtgärder för att den massa
stenar, stockar och plankor som voro
hopade utanför det nu så sorgligt
blifna s. k. Palmeska huset blefvo
under dagens lopp undanröjda, då de
ovilkorligen bort förutse den männis-
komassa som här skulle samlas. Derefter
ligger felet hos det konsortium, med
Palme i spetsen, som eger detta hu-
jemte dess byggmästare, att de ej sjelf-
mant, då vår visa ordningsmakt ej
brydde sig om någonting, ombesörjde
byggnadsqvarlevornas borttagande. En-
dast genom dessas qvarliggande inträf-
fade olycks-händelsen, då männis-
komassan störtade omkull på densamma
och trängdes mot de väldiga rutorna,
som ej ens blifvit försedda med utan-
luckor — för än morgonen derpå.

Förakt och afsky måste alla rättänkan-
de människor hysa för en sådan lik-
nöjd myndighet, som polismyndigheten.
Likaledes drabbar föraktet de personer
som hafva med denna sorgliga byggnad
att beställa.

Det var en rörande syn att se dessa
olyckliga döda och sårade, på samma
gång det var glädjande att se den be-
redvillighet och uppoffring som gjorde
sig gällande hos en del af allmän-
heten. Samtidigt kunna vi ej underlåta
påpeka det vidriga intryck som en

massa individer på två ben, hvilka kallas människor, lade i dagen genom sina skrån och hurrarop för de sårade och döda, då de bortburos och hvilka man försökte återkalla till lifvet. Att dessa individer tillhörde den lägsta drägen behöfver ej nämnas.

Vi kunna ej heller underlåta att omnämna den oginhet och brist på människokärlek som gjorde sig gällande hos invånarne i det s. k. Adelsköldska huset, ty då der begärdes vatten, för att återställa den mängd afdånade som funnos, stängdes dörrarne, utan att den ringaste hjälp kunde derifrån erhållas. Egaren, major Adelsköld, vistas på landet, men herrskaren i huset lär vara den dryge kommandörkapten Frisé. Ett annat oskick gjorde sig gällande i det en del s. k. bättre personer voro nog oförskämda att vid Blasieholmshamnen engagera droskor och låta köra sig i dem fram till Grand hotell midt i den tätaste folkmassan; och som naturligtvis (!) inga polismän der voro placerade fick detta oskick opåtaladt passera, alldenstund hela polisstyrkan samlat sig vid ingången till hotellet. Ett utmärkt förut-seende, eller hur, herr polismästare?

* * *

Vid hörnet af Palmeska huset stupade människorna i högar på hvarandra och höga jemmerskri hördes.

De olyckliga sträckte förgäfves sina armar efter någon räddare, men massan trängde allt hårdare på och trampade dem till döds, och sedan, hvilka syner!

Den ene hade fått en krossad hufvudskål, den andre ett afbrutet ben, den

tredje hade blifvit intryckt i en af de stora glasrutorna på Palmeska huset och fått magen uppfäckt och bortåt ett tjugutal voro döda.

De lemlästade buros af polis eller hjälpsamma människor till Carl den XII:s torg, der de lades på gräsmattorna.

En syn så sorglig som den gerna kan vara. Sjukbårar anlände och i dem instufvades de döda och sårade.

Den ena droskan efter den andra for förbi, alla hemförande olyckliga åhörare af denna så ödesdigra konsert.

Ett äldre par, som fått sina kläder totalt sönderrifna i trasor, lyckades komma undan. Några unga flickor ropade med vansinnigt stirrande ögon på hjälp. Gaminerna jublade. Hat-tar och paraplyer flögo i luften. Polisen var vanmäktig. Se der den fatiga enkan, hon har mistat allt hvad som hon egde, det käraste af allt, sin dotter, som ligger der med krossadt bröst i dödens lugna sömn. Den rike grosshandlarens öde är ej bättre. Två af hans döttrar hemfördes söndersargade och liflösa.

Det är en hemsk, orolig rörelse bland alla de församlade. Ingen vet huru många som blifvit skadade eller gått bort. Polisen anstränger sig, men det är försent. Endast de många bärarne vittna tillräckligt om att ordningsmakten här begått en oförlätlig blunder. Och sökandet efter anhöriga och vänner! Det var en hjertslitande syn, att se mannen nedlutad öfver sin hustru som låg der som krymping på gräsmattan. Syster letade efter syster, bror efter bror, mor efter sina barn o. s. v. Det var ett rysligt kaos.

* * *

Och i dag på morgonen har tusentals människor infunnit sig derute på Kungsholmen, för att beskåda de stackars olyckliga varelserna som fått sätta lifvet till. Man ville se om man kände igen någon, om man hade någon anhörig eller vän som gått bort. Der voro syner så rörande att pennan förmår ej skildra dem.

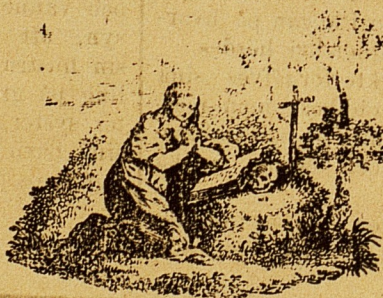
* * *

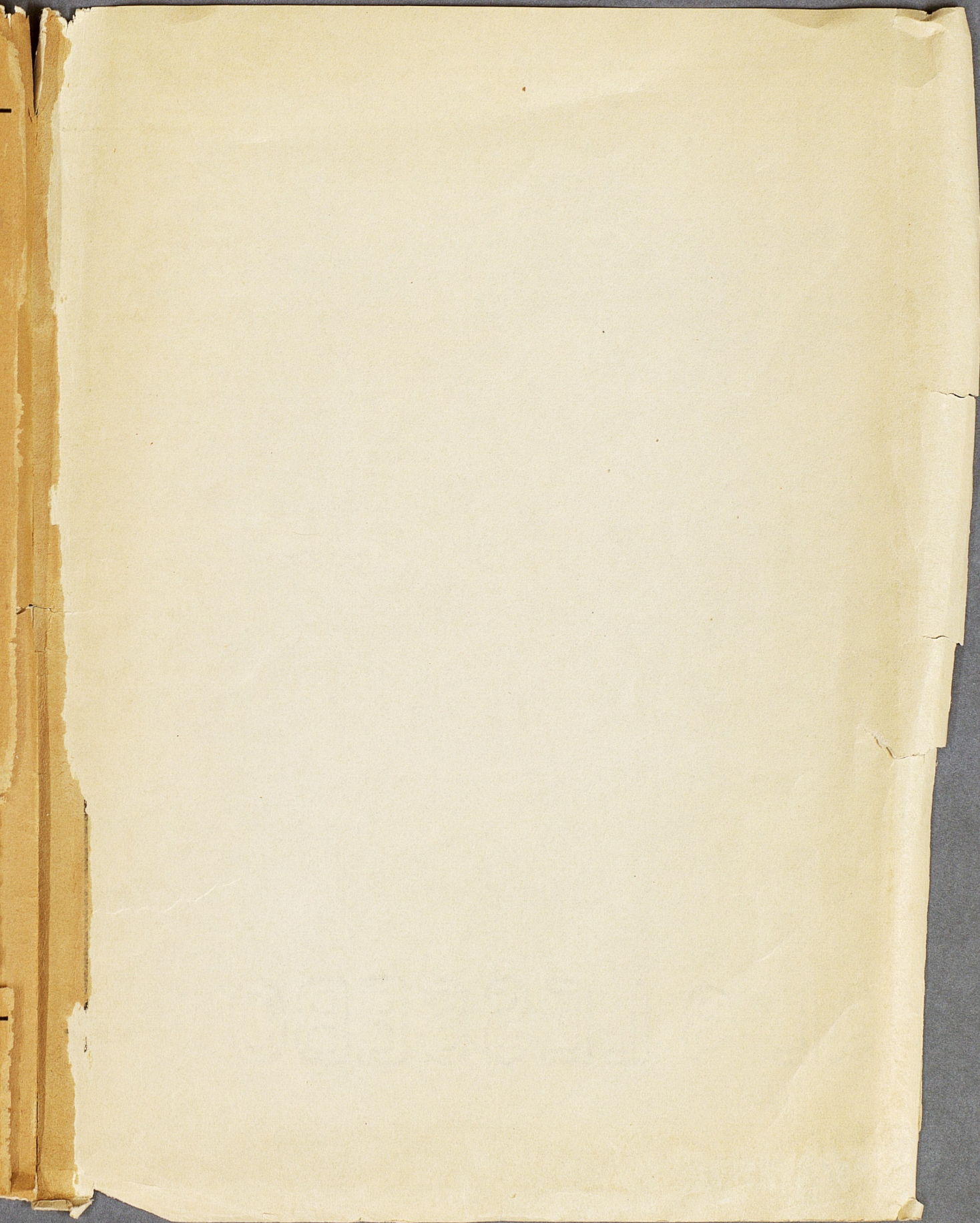
Christina sjöng så många gånger
och världen har hon tjusat
— nu har ju hennes sköna sång
så mångens lycka grusat.

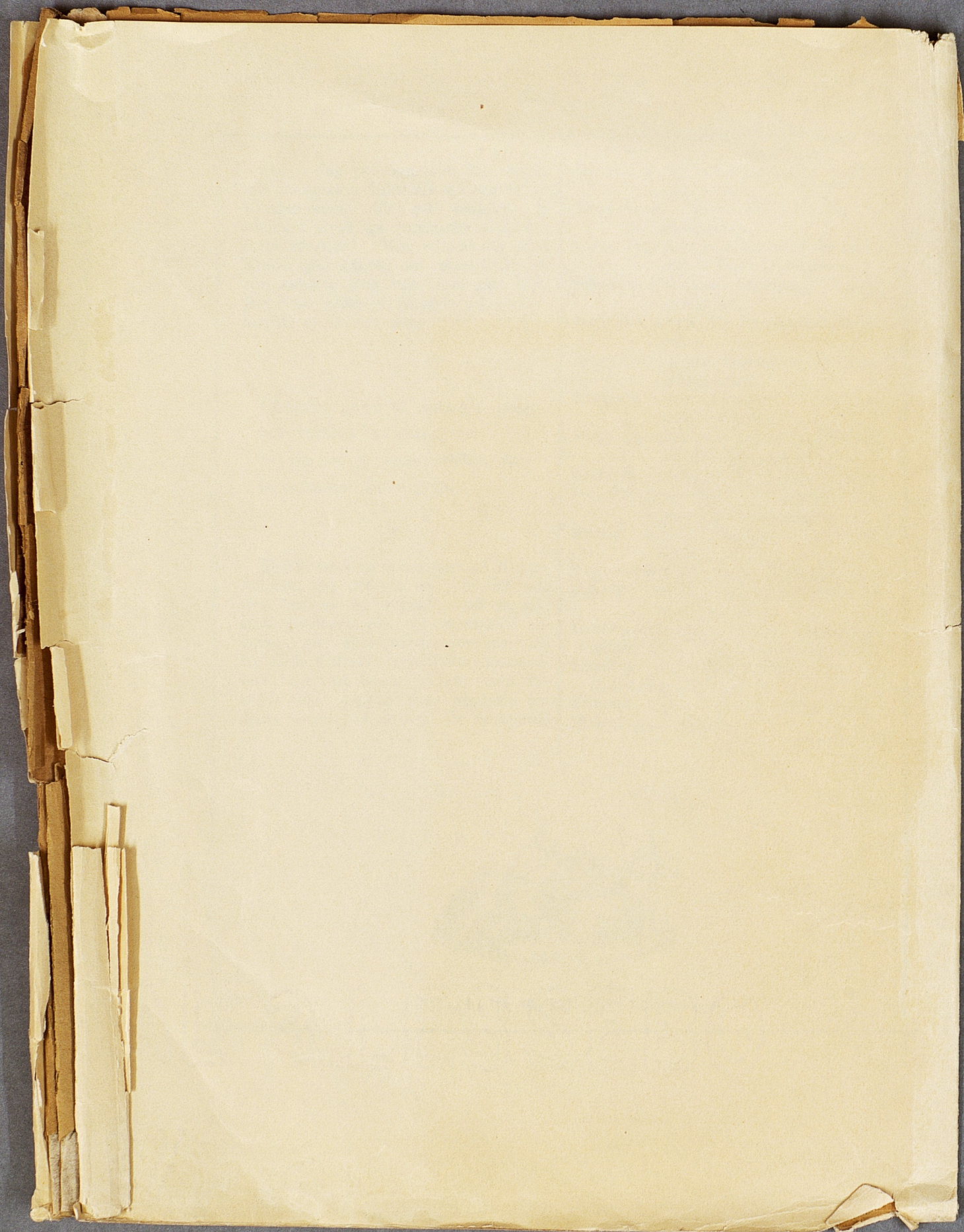
* * *

Sjelfva besökte vi bårhuset på Kungsholmen, och det var en hjertskakande scen att se de olyckliga offren, alla med blodsprängda och vanställda ansikten, mer eller mindre sargade. 16 lik hade ditförts, men 5 voro borthämtade vid vårt besök. Liken voro försedda med lappar som upplyste om deras namn och adress. De omkomne äro:

Hustrun Mathilda Eriksson, 13 A Baggensgatan.
Sömmerskan Sigrid Höggren 28 S:t Paulsgatan.
Vaktmästarehustrun Mathilda Magnusson 3 Näckströmsgatan.
Städerskan Lovisa Bäckman 19 Brygaregatan.
Jungfrun Anna, 15 Barnhusträdgårdsgatan.
Jungfrun Emma Vestergren 29 Norrmalmsgatan
Jungfrun Lovisa Carlsson 15 Barnhusträdgårdsgatan
Jungfrun Johanna Catarina Högberg 37 Regeringsgatan
Mathilda Lindberg 57 Regeringsgatan
Enkefru Anna Maria Andersson-Eriksson 72 Drottninggatan
Madam Anna Andersson 30 Tavastgatan
Mina Andersson 54 Vesterlånggatan.
Tvänne döttrar till Trävaruhandlaren Lindgren.
Hustru Malmström, 21 David Bagares gatan. (död i dag å Sabbatsberg).
Enkefru Anna Maria Andersson, 72 Drottninggatan.
Enkefru Anna Katarina Enberg.
M:lle Sofia Bohman.

www.books2ebooks.eu